

A Pécsi Ítéltábla a dr. Pap Gábor ügyvéd (címe) által képviselt **I.rendű felperes neve** (címe) I. rendű és **II.rendű felperes neve** (címe) II. rendű felpereseknek - a Nagy és Kiss Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Nagy Szilárd ügyvéd, címe) által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Pécsi Törvényszék 2019. május 8. napján kelt 18.P.20.800/2018/17. számú ítélete ellen a felperesek által 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

Az eljárási költségekre vonatkozó részében részben megváltoztatja, és a felperesek által egyetemlegesen fizetendő elsőfokú perköltség összegét 62.900 (hatvankettőezer-kilencszáz) forintra, míg az államnak az illetékes állami adóhatóság felhívására fizetendő feljegyzett elsőfokú eljárási illeték összegét 59.400 (ötvenkilencezer-négyszáz) forintra leszállítja.

Kötelezi a felpereseket, hogy tizenöt napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 25.400 (huszonötezer-négyszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget, valamint az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 79.200 (hetvenkilencezer-kettőszáz) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a 2007. szeptember 11. napján ... szám alatt megkötött szerződés alapján az alperes jogelődje, a **B Zrt.** hitelező 1.537.000 forint összegű, svájci frank alapú kölcsönt nyújtott az I. rendű felperes részére egy **F** típusú személygépkocsi megvásárlásához, változó kamatozással, változó futamidővel, 84 hónap, de maximálisan 96 hónap futamidő és havi 28.682 forint törlesztőrészlet mellett azzal, hogy a törlesztőrészletek forintban fizetendő összege a devizanem árfolyam és kamat alakulásától függően változhat. Az induló teljes hiteldíj mutató mértékét 15,74%-ban, az éves induló ügyleti kamat mértékét 13,86%-ban határozták meg, annak rögzítésével, hogy azok változásának eseteit és módját a szerződés részét képező üzletszabályzat tartalmazza. Az I. rendű felperes a szerződés aláírásával igazolta, hogy az üzletszabályzatot átvette, megismerte, annak rendelkezéseit magára nézve kötelezőnek fogadta el.

A szerződés szerint a bázisárfolyam a **B Nyrt.** számlakonverziós vételi árfolyama, míg az aktuális árfolyam a **B Nyrt.** számlakonverziós eladási árfolyama. A szerződés 7. pontja tartalmazta azt a figyelmeztetést, hogy a törlesztőrészletek forintban fizetendő összege a devizanem árfolyam és

kamat alakulásától függően változhat. Ennek jelentős kockázata abban rejlik, hogy a forint leértékelődése nem csak az esedékes törlesztőrészek növekedését eredményezheti, de a teljes hátralévő tőketartozást is növeli; a hitelszerződés lejárat előtti megszűnése vagy módosulása esetén a teljes hátralévő tőketartozást érintő árfolyamkülönbözet egy összegben válik esedékessé. Kijelentette az I. rendű felperes, hogy tudatában van a deviza alapú finanszírozás fokozott kockázatának, és vállalja ennek következményeit.

Az üzletszabályzat 17. pontja tájékoztatott arról, hogy az I. rendű felperes által fizetendő kamat, jutalék, költség és díj mértékét a szerződésen és üzletszabályzaton kívül a mindenkor érvényes hirdetmény tartalmazza.

Az üzletszabályzat 18.3.2. pontja rögzítette az árfolyamkülönbözet összegének meghatározására vonatkozó képletet, míg a 18.3.3. pont tartalmazta, hogy a változó futamidejű deviza alapú szerződés esetén az árfolyamkülönbözet elszámolása a futamidő változását eredményezi; az árfolyamkülönbözet az adott törlesztőrészlet tőke- és kamattartalmát módosítja; meghatározta annak kiszámítási módját is, utalt arra, hogy amennyiben a kamatváltozások következtében a futamidő elérte a maximális futamidőt és az utolsó törlesztőrészlet összege elérte az induló törlesztőrészlet nagyságát, az árfolyamkülönbözet-elszámolás a hátralévő törlesztőrészek változását eredményezi.

Az üzletszabályzat 18.3.4. pontja szerint deviza alapú finanszírozás esetén a törlesztőrészek forintban fizetendő összege a devizanem árfolyamának és a kamatának alakulásától függően változhat. Megismételte, hogy ennek jelentős kockázata abban rejlik, hogy a forint leértékelődése nem csak az esedékes törlesztőrészek növekedését eredményezi, de a teljes hátralévő tőketartozást is növeli; a hitelszerződés lejárat előtti megszűnése vagy módosulása esetén a teljes hátralévő tőketartozást érintő árfolyamkülönbözet egy összegben válik esedékessé.

Az üzletszabályzat 18.4. pontja a teljes hiteldíj mutató megváltozásával kapcsolatos szabályokat tartalmazta, mely szerint az ügyleti kamat változásakor, illetve deviza alapú szerződés esetén az árfolyamkülönbözet felmerülésekor a teljes hiteldíj mutató is megváltozik; ugyanúgy, ha a szerződés hatálya alatt olyan hatósági rendelkezés vagy jogszabályváltozás következik be, melynek eredményeként a hitelezőnél igazolható többletköltség merül fel.

Az I. rendű felperes fizetési kötelezettségének teljesítéséért a II. rendű felperes készfizető kezességet vállalt.

A perbeli szerződéssel összefüggésben az elszámolás megtörtént, az felülvizsgálnak minősül.

A szerződéseket az alperes jogelődje nevében az A Kft. képviseletében a 2006. május 8. napján megkötött együttműködési megállapodás és a 2007. szeptember 7. napján kelt meghatalmazás alapján az A Kft. alkalmazottja írta alá.

A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy a 2007. szeptember 11. napján az I. rendű felperes és az alperes jogelődje által megkötött hitelszerződés, valamint járulékos jellege folytán a II. rendű alperes és az alperes jogelődje által megkötött készfizető kezési szerződés is semmis a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: 1996. évi Hpt.) 47.§ (1) és (2) bekezdése, 203.§ (6) és (7) bekezdése, 210.§ (1) bekezdése, 213.§ (1) bekezdés a), b) pontja és (2) bekezdése, a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 200.§ (2) bekezdése, 205.§ (3) bekezdése, 205/B.§ (1) bekezdése, 209.§ (3) bekezdése, 259.§ (3) bekezdése, 217.§ (1) bekezdése, 375.§-a, továbbá a

Kúria 2/2014., 6/2013. és 1/2016. számú Polgári jogegységi határozata, valamint a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben (DH1 törvény) rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (DH2 törvény) alapján. Jogkövetkezményként a hitelszerződés hatályossá nyilvánítását, továbbá annak megállapítását kérték, hogy az I. rendű felperes fennálló tartozása 493.275 forint.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és a felpereseket egyetemlegesen kötelezte 97.600 forint perköltség, valamint 92.200 forint feljegyzett kereseti eljárási illeték megfizetésére. Ítéletének jogi indokolásában kifejtette, hogy az 1959. évi Ptk. 685.§ e) pontjának és 523.§ (1) bekezdésének megfelelő fogyasztói kölcsönszerződés az 1996. évi Hpt. 47.§ (2) bekezdésére és 210.§ (1) bekezdésére tekintettel alaki okból nem semmis, mivel az alperes jogelődje az 1996. évi Hpt. 6.§ (1) bekezdése szerinti pénzügyi vállalkozás, nem hitelintézet, ezért rá az 1996. évi Hpt. 47.§-a szerinti szabály nem alkalmazható, ettől függetlenül pedig az esetleges álképviselő eljárását a képviselt személy utólag jóváhagyta.

Az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatást az 1996. évi Hpt. 203.§ (6) és (7) bekezdése szerint megfelelőnek ítélte, mert a hitelszerződés 7. pontja az átlagosan tájékozott fogyasztó számára világosan és érthetően tartalmazta az árfolyamváltozás kockázatát és annak az adós fizetési kötelezettségeire gyakorolt hatását. Álláspontja szerint az Európai Unió Bírósága C-51/17. számú ítéletében sem írt elő többletkövetelményt a hitelszerződésben szereplő adatokhoz képest. Az árfolyamkockázat gazdasági következményei a Kúria konzultatív testülete 2018. október 18-i üléséről szóló emlékeztetőben rögzített szempontok szerint is az I. rendű felperes számára felismerhetők voltak; a tanúként kihallgatott hitelügyintéző és az ügyleti tanúk az okirattal ellentétes tényállítást nem tettek.

Megállapította, hogy az üzletszabályzat az 1959. évi Ptk. 205/A.§ (1) bekezdése és 205/B.§ (1) bekezdése értelmében a kölcsönszerződés részévé vált, mert a szerződés 12. pontja - amelyet az I. rendű felperes adós aláírt - egyértelműen rögzítette, hogy az üzletszabályzatot átvette, megismerte, és az abban foglaltakat magára nézve kötelezőnek ismerte el - ennek ellenkezőjét pedig a felperesek nem bizonyították.

A kölcsön összegét pontosan meghatározottnak találta a Kúria 6/2013. Polgári jogegységi határozatának 1. pontjára és a 1/2016. Polgári jogegységi határozatának 1. pontjára tekintettel. A kölcsönszerződés 6. pontja egyértelműen rögzítette, hogy az elszámolás során milyen árfolyamot kell figyelembe venni, míg az üzletszabályzat 18.3.2. pontja meghatározta, hogy mely napon érvényes értéket kell alapul venni. A kölcsönösszeg svájci frank értéke tehát a szerződéses rendelkezésekből kiszámítható, ezért az 1996. évi Hpt. 213.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a szerződés semmissége nem állapítható meg. Nem találta érvénytelennek az elsőfokú bíróság a szerződést az 1996. évi Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjára tekintettel sem, mert a kölcsönszerződés 9. pontja rögzítette a teljes hiteldíj mutató százalékos mértékét, és az üzletszabályzat 18.4. pontja tartalmazta a teljes hiteldíj mutató megváltoztatásának feltételeit. Megállapította, hogy a perbeli deviza alapú kölcsönszerződés nem ütközik a jóerkölsbe sem, figyelemmel a Kúria 6/2013. számú Polgári jogegységi határozatában foglaltakra. A tárgyalás felfüggesztésére okot nem látott, az Európai Unió Bírósága előtt C-38/17. szám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárást nem tartotta a jelen per előkérdésének.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a kereset teljesítését kérték. Fenntartották azt a hivatkozásukat, hogy az üzletszabályzat nem vált a kölcsönszerződés részévé, az alperes jogelődje pedig nem megfelelően tájékoztatta őket a devizahitelek kockázatáról. Felhívta a Kúria konzultációs testületének 2019. április 10. napján tartott üléséről kiadott tájékoztatót, amely szerint nem minősül megfelelő tájékoztatásnak, ha az árfolyamkockázat viselése csak kikövetkeztethető a szerződés egyes rendelkezéseiből vagy több különböző okiratban szereplő rendelkezések együttes értelmezése alapján. A konzultációs testületi emlékeztető értelmében, amennyiben az egyedi szerződés külön pontja nem tartalmaz a devizahitelek kockázatára vonatkozó felvilágosítást, illetve tájékoztatást, és ezt a tájékoztatást szóban sem nyújtotta a hitelező, úgy a szerződés érvénytelen. Miután a perbeli esetben az árfolyamkockázat viselése csak kikövetkeztethető a szerződés egyes rendelkezéseiből, így a tájékoztatás nem volt megfelelő. Az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat nem megfelelően értékelte, ugyanis tanú 3 hitelügyintéző szóban olyan tájékoztatást adott, hogy az elmúlt évek tapasztalata alapján nem fog változni az árfolyam, tanú 1 pedig kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy az adósokat nem figyelmeztették az árfolyamkockázatra. Az elsőfokú bíróság tévesen idézte az I. rendű felperes személyes előadását is, ugyanis olyan nyilatkozatot nem tett, miszerint a szerződést az aláírás előtt nem olvasta el. Nem teljesült az 1996. évi Hpt. 213.§ (1) bekezdés a) pontjában írt feltétel sem, ugyanis a kölcsön forintösszegének svájci frank egyenértéke nem számítható ki, továbbá hiányzik a szerződésből a teljes hiteldíj mutató mértékének pontos meghatározása, amely miatt az az 1996. évi Hpt. 213.§ (1) bekezdés b) pontja alapján is érvénytelen. Sérlemzték azt is, hogy a 2019. január 31. napján tett elállási nyilatkozat ellenére az elsőfokú bíróság megindokolta az alaki hibára való kereseti kérelem elutasítását, az elállásból eredő perköltségre vonatkozó következményeket viszont nem vonta le.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A fellebbezés a per főtárgya tekintetében nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és helyes jogszabályok alkalmazásával helytálló jogi következtetésre jutott, érdemi döntésével is minden tekintetben egyetértett a másodfokú bíróság.

Az 1959. évi Ptk. 205/B.§ (1) bekezdése szerint az általános szerződési feltétel akkor válik a szerződés részévé, ha alkalmazója lehetővé tette, hogy a másik fél annak tartalmát megismerje, és ha azt a másik fél kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadta. A pénzügyi szerződési gyakorlat közismert jellemzője, hogy a szerződés üzletszabályzat (az abban foglalt általános szerződési feltételek) alkalmazásával jön létre. A perbeli szerződésből egyértelműen kiderül, hogy az alperes jogelődje ebben a körben az általános szerződéskötési gyakorlatnak megfelelően járt el, az I. rendű felperes pedig az alkalmazott általános szerződési feltételek megismerését kinyilvánító nyilatkozatot írt alá. Ez a nyilatkozat önmagában is tükrözi a hitelezőnek azt a szerződési akaratát, hogy az általános szerződési feltételek szerződésbe emelése a szerződés megkötésének feltétele, amit a kölcsönbevevő az aláírással tudomásul vett. Az aláírt nyilatkozattal ellentétes tényre vonatkozó peradat nem merült fel, ilyet a felperesek a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján őket terhelő kötelezettség ellenére nem bizonyítottak.

Az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő szerződéses rendelkezés érvénytelenségének vizsgálata - az árfolyamkockázatról való megfelelő tájékoztatás alaki és tartalmi kritériumai - körében a 6/2013. polgári jogegységi határozat, a 2/2014. polgári jogegységi határozat és az EUB C-51/17. számú döntésének (az elsőfokú ítéletben is idézett) megállapításain túl a másodfokú bíróság az alábbiakra volt figyelemmel.

Az EUB C-227/18. számú döntése szerint, amennyiben a fogyasztót nem csupán arról a lehetőségről tájékoztatták, hogy annak a devizának az árfolyama, amelyben a kölcsönszerződést megkötötték, emelkedhet vagy csökkenhet, hanem értékelni tudja az árfolyamkockázatnak a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt - esetlegesen jelentős - gazdasági következményeit is, és a kölcsönfelvevő rendelkezésére bocsátott teljes összeg és a törlesztő részletek összege egyértelműen meghatározható, úgy a világos és érthető megfogalmazás követelményének megfelel az a deviza alapú kölcsönszerződés, amelyik olyan feltételt tartalmaz, amely úgy terheli a fogyasztóra az árfolyamkockázatot, hogy nem figyelmezteti kifejezetten arra, hogy az árfolyamváltozásnak nincs felső határa, és amely csak tájékoztató jelleggel említi meg a törlesztőrészletek nemzeti fizetőeszközben kifejezett összegét.

A per tárgyát képező szerződés 7. pontjában foglalt kikötés szövegezéséből a másodfokú bíróság kiemeli, hogy a kockázat mértékének jelentősként való megfogalmazása magában hordozza és kifejezi a többszörösére emelkedés jelentést is. Erre figyelemmel a fogyasztó I. rendű felperes az egyedi kölcsönszerződésben feltüntetett tájékoztatást a szavak általánosan elfogadott hétköznapi jelentése szerint értelmezve értékelhette az árfolyamkockázatnak a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt esetlegesen jelentős gazdasági következményeit anélkül, hogy az erre vonatkozó információkat a szerződés egyes rendelkezéseinek összevetésével kellett volna megszereznie.

A felperesek fellebbezési hivatkozásával ellentétben az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a kihallgatott tanúk vallomását, és helytállóan idézte az I. rendű felperes perbeli nyilatkozatait is. Az I. rendű felperes a 18.P.20.800/2018/13. számú jegyzőkönyvbe foglaltan úgy nyilatkozott, hogy a perbeli kölcsönszerződést csak nagyvonalakban olvasta el, és ezt a megállapítást tartalmazza az elsőfokú ítélet 4. oldala is. Az I. rendű felperesnek azt az előadását, hogy a hitelügyintéző olyan nyilatkozatot tett, miszerint az árfolyam az elmúlt évek tapasztalata alapján nem fog változni, tanú 3 tanúvallomása nem támasztotta alá. A tanú a 2019. május 8. napján megtartott tárgyaláson (18.P.20.800/2018/17. szám) csak annyit mondott el, hogy akkoriban jóval kedvezőbb volt a svájci frank alapú kölcsön, és abban bízva, hogy az nem fog változni, az ügyfelek általában ezt választották. Azt is hangsúlyozni kell azonban, hogy az I. rendű felperes kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy hét év távlatából már nem emlékszik arra, hogy ténylegesen mi hangzott el, és tanú 3 is csak általánosságban tudott nyilatkozni az ügyintézésről. tanú 1 tanúnak pedig a felperesek által idézett nyilatkozata pontosan úgy hangzott el, hogy a kockázattal kapcsolatosan az ügyfeleket nem tájékoztatták, illetőleg nem emlékszik. Elmondta ugyanakkor, hogy a bank internetes oldaláról a tájékoztatókat kinyomtatták, a bank tájékoztató dossziéját az ügyfeleknek átadták, illetve kalkulációt is készítettek az akkor rendelkezésre álló adatok alapján a forint és a svájci frank törlesztőrészletére vonatkozóan. A pénzügyi intézmény részéről tehát nem volt megállapítható olyan téves információátadás, amely megalapozott következtetést engedett volna arra, hogy az árfolyamkockázat nem valós, annak nincs reális valószínűsége, vagy az bizonyos mértékben korlátozott (van egy maximuma).

Helyes az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása is, hogy az 1/2016. számú Polgári jogegységi határozatban foglaltakat a perbeli kölcsönszerződés kielégíti. A kölcsönszerződés 6. pontja szerint bázisárfolyam a **B** Zrt. által meghirdetett számlakonverziós vételi árfolyama, míg az üzletszabályzat 18.3.2. pontja tartalmazza, hogy annak mely napra érvényes értékét kell alapul venni (a **B** Zrt. szerződésben meghatározott árfolyam típusának a hitelfolyósítás napját követő első banki napjának végén érvényben lévő árfolyama). Kirovó pénznemben, svájci frankban tehát a kölcsön összege a szerződés alapján úgy határozható meg, hogy a forint összeget el kell osztani a bázis árfolyammal, azzal, hogy a szerződés tartalma alapján megállapítható kölcsönösszeg utóbb jogalkotói beavatkozás folytán, a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi

határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény 3.§ (1) bekezdése alapján módosult.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a felpereseknek az 1996. évi Hpt. 213.§ (1) bekezdés b) pontja szerinti érvénytelenségre vonatkozó jogi érvelésével sem. A felperesek ebben a körben azt sérelmezték, hogy az ügyleti kamat és a teljes hiteldíj mutató között közel 2%-os eltérés mutatkozik, amelynek oka a szerződésből nem derül ki; az induló teljes hiteldíj mutató ugyanis 15,74%, míg az induló ügyleti kamatláb évi 13,86%; a szerződésben nevesített költség viszont lényegében egyetlen tételből, a kamatláb mértékéből áll.

A perbeli időszakban hatályos, a betéti kamat, az értékpapírok hozama és a teljes hiteldíj mutató számításáról és közzétételéről szóló 41/1997. (III. 5.) Kormányrendelet 8.§ (1) bekezdése szerint a teljes hiteldíj mutató számításánál az ügyfél által a pénzügyi intézménynek fizetett költségeket, valamint a harmadik személynek fizetett költségek közül az ügyfél által felajánlott fedezet értékbecslésének díját és a lakásépítéseknel a helyszíni szemlék díját kell figyelembe venni. A teljes hiteldíj mutató tehát nem pusztán a kölcsönszerződésben megjelölt, a felperesek által a pénzügyi intézménynek fizetett költségek összege; annak számítása és ennek eredményeként a meghatározása jogszabályon alapul. Az 1996. évi Hpt. 213.§ (1) bekezdés b) pontja kizárólag a teljes hiteldíj mutató százalékos mértéke feltüntetésének és a számítás során figyelembe nem vett költségek feltüntetésének kötelezettségét írja elő. Az a körülmény, hogy a szerződésben a bankkal szemben meghatározott és nevesített költségek összege nem adja ki a teljes hiteldíj mutató értékét, nem a további rejtett költségekre utal, így ez a hivatkozás önmagában a perbeli kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítására nem vezethet.

Tévesen hivatkoztak a felperesek arra is, hogy 2019. január 31. napján kelt összegző előkészítő iratukban a perbeli kölcsönszerződés alaki okból történő semmisségének megállapítását már nem kérték. Ilyen tartalmú nyilatkozatot 18.P.20.800/2018/4. számú beadványuk nem tartalmaz, felhívták viszont az 1996. évi Hpt. 47.§ (1) és (2) bekezdését, a Hpt. 210.§ (1) bekezdését, valamint az 1959. évi Ptk. 217.§ (1) bekezdését. Helyesen járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor a felpereseknek a kölcsönszerződés alaki okból fennálló érvénytelenségére való hivatkozását érdemben vizsgálta.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ugyanakkor a pertárgy értékét az elsőfokú bíróságtól eltérően az alperes elszámolása szerinti tartozás (1.482.895 forint) és a felperesek által számított tartozás (493.275 forint) különbözetében, azaz 989.620 forintban határozta meg, és erre figyelemmel a felperesek által fizetendő elsőfokú perköltség és eljárási illeték összegét - ebben a részében az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatva - leszállította.

A felperesek a per érdemében sikertelenül fellebbeztek, ezért az 1952. évi Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján egyetemleges kötelezettség terhével kötelesek megfizetni az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségét, amely a fellebbezési eljárásban kifejtett tevékenységgel arányosan mérsékelt összegű, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdése és 4/A.§ (1) bekezdése alapján meghatározott ügyvédi munkadíjból áll. A feljegyzett fellebbezési eljárási illeték viselésére a felperesek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a személyes költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján kötelesek.

Pécs, 2019. november 21.

Dr. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Dr. Vagyicska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró